

DÜN

ONUR AKYIL

GECE

ÇOK

GENÇ

TİM

♥ can
öykü

ONUR AKYIL
DÜN GECE
ÇOK GENÇTİM

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3239-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732393

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ONUR AKYIL
DÜN GECE
ÇOK GENÇTİM

ÖYKÜ

♥can

ONUR AKYIL, 1980'de İzmir'de doğdu. Türkiye'nin birçok il ve ilçesinde yaşadı. 2008'de Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü Dramatik Yazarlık Ana Sanat Dalı Dramaturgi Eleştiri Ana Bilim Dalı'ndan "Bernard Marie Koltes Oyunlarında Tematik Bağdaşım" adlı teziyle mezun oldu. Halen aynı okulda yüksek lisans çalışmalarını sürdürmektedir. 1999'da ilk şiiri yayımlandı. Bu tarihten günümüze birçok dergide şiir, öykü ve eleştiri çalışmaları yayımlandı. *BirGün* gazetesi ve *Şiirden* dergisinde şiir ve şiir sorunları üzerine yazıları, şiir incelemeleri yazmaktadır. Rıfat Ilgaz Jüri Özel Ödülü 2006, Ergün Günçe Övgüye Değer 2008, Ali Rıza Ertan Şiir Ödülü 2008, Nihat Akkaraca Öykü Ödülü 2013, Necati Cumalı Şiir Ödülü 2014, ödüllерinin sahibi olmuştur. Birçok ulusal ve uluslararası festivale katılan sanatçının; *Vietnam Mektubu* (2008), *Unutacak Kimse Yok* (2014), *Yalnızlık Yengen Olur* (2014), isimli üç kitabı yayımlanmıştır. Bunlarla birlikte birçok tematik kitap çalışmasına da katkı sunmuştur. Onur Akyıl, İzmir-İstanbul hattında yaşamını sürdürmektedir.

“(...) Kapanık bir gülünü koymak sessizce
yanına intiharımızın. Bir sıkın-
tıya bir göğ e durmak sonra gizlice.”

İlhan Berk

İçindekiler

Dün Gece Çok Gençtim	13
Güneyden	19
Dinliyor	29
Yoğun	39
Ağır	43
Ağan	51
Bekledik	55
Yarına Kaç Gün Var?	61
Kırmızı Başlıksız Kız	73
Anomali	85
Her Şey	91

DÜN GECE ÇOK GENÇTİM

Dün gece. Nasıl oldu anlamak zor; koynunda Mer-
yem'in, uzanmış, yorgun. İçmişiz biraz; yeryüzü içmiş,
öfkeler, kırgınlıklar, her şey sarhoş. Aldatıyor kocası; bu-
luşuyoruz arada. Çok sevmenin şehri, çok sevmenin oda-
ları, çok sevmenin yalnızlığı. Suçsuz dokunuyoruz birbi-
rimize; suçsuz, ihanetten uzak. Başka şeyler; konuşma-
nın, sözcüklerin yerini alan başka şeyler. Bir sır terliyor
aramızda; gözleri açık, gözlerimin içine bakıyor. Bir çılgık
geçiyor kadınlığından; bir çılgık yaşamak, daha çok yaşa-
mak istiyor.. Kusursuz ama sancılı bir şey anlamak. Ku-
sursuz ama sancılı. Aslında sevmek üzereyiz; dünyanın
ağzında, yeniden bir hayat. Uydurulmuş, biçimsiz, bizim
olmamış bir hata. İyi bildiğimiz kış. Bazen kocasının adı-
nı sayıklıyor; alnımı, yanaklarımı kavrayan, sonra çenem-
den kayıp giden elleri iki yana düştüğünde.. Özür diliyor
sonra. Benden mi, kocasından mı, bilmiyorum.

Kaç yıl sonra; bahçede. Gece buluşması. Düşmek
üzere ay; hafife alınmayacak bir rüzgâr. Hiç tanışmıyor-
muşuz gibi; her şeyden korkan iki gölge. Birikmiş hayat;
korkuya dönmüş yeniden. Yüzü genişlemiş sanki Mer-
yem'in. Gözleri eskisinden kara. Öyle upuzun bir otu-
rma önce; bir kez daha tanışmak, en baştan. Sakin, basit
hareketler, heyecansız. Neden sonra çözülen dil; birden

hatırlanan geçmiş. Ayrıntılar sonra. Geç sorular, iyice geç. Dokunmak geç soruların arasında, ortasında. Yalnızlığa kalkılacak buradan; bir yerinde yolun kendine gelecek sessizlik. Yaşamaktan başka bir şey olmayacak; değişmeyen, değişmeyecek bir yaşamak. Çocuklar büyüyecek, dönüp duracak mevsimler; her şey bilinecek sonra, her şey bir gün bir yerde anlatılacak. Yaşanan anla anlatılan an arası o kadar açılacak ki, geriye dönmeyecek kimse; kimse geriye dönmeyi düşünmeyecek. Çarpışacak aidiyetler; dokunan şarkılar, intihar denemeleri, yokluk; yitirecek görkemini, sadeleşecek. Laf arasında kocasını ne kadar sevdiğini söyleyecek; yenmeye adanmış olacak kendini, küçük sırlarla savaşında taşıdığı bayrakları yakacak; ölecek, öldürecek kurtulamayacak ama. Bahçenin sakinliğinde, bahçenin gecesinde biliniyor nelerin olacağı. Nasıl ilerleyeceği bir çalkantının, biliniyor elbette.

Meryem. Büyümeden hiç; mahalle aralarındaki şaşkın kız. Okul dönüşü evde kimse yok; burukluk. Örülü saçlarında kimsesizlik; yağmurun altında, güneşin altında, baharları gülümseyen biraz. Başkalarına karışmak aslında büyüme dedikleri; bir yere gitmeden yolculuk. Masumluğu tüketene kadar öpüşülmüş oğlanlar; o oğlanların anneleri, ablaları, evleri. Giderek gözlerinden göğüslerine açılan bakışlar; bacaklarının arasına elini ilk daldırıveren, yetiştirme yurdunda büyümüş Muhittin. Pembe defterler, bando takımları, sınıfın en uzun boylu kızı Betül. Ayrılmak, ayrılmak, ayrılmak; artık patlayacak bir unutmaya arzusuna kadar ayrılmak her şeyden. Lise insanın eğitim hayatındaki en garip yer. İlk temaslar, o temaslara şahit beton yığını. Duru bir mezarlık. Üç yıllık bir deney alanı, cinselliğe, aşka ve başka kırıcı şeylere dönüşen. Nereye gidiyor dünya? Nereye gidiyor hayat? Yaz başı son zil; büyük dağılma. O an koşarak okulu terk edenlerin çoğu, çok geçmeden amaçsız durup okulun

önünde okula bakıyorlar; özür diliyorlar sanki, o kaçarcasına ayrılış için. Meryem’de öyle bakıp bakıp durdu okuluna çok zaman. Yaşanan her şeyi boşluğun hafızasına işleyen, görülmeyecek ama hep “duyulacak” bir anıya dönüştüren beton yığımına. Ondan da defalarca özür diledi; çıkmışken hayatından.

Yetmiyor be insanın hayatı; en çok beklemeye, durup beklemeye yetmiyor. Bir değişmeyen o var ama, o uzun bakmak geçmişe. Büyüyünce insanı başkalarını kandırmaya sevk eden o uzun bakmak. Kocayı ve parayı bulunca tango kursuna yazılmadı mesela Meryem ya da İngilizce öğrenilen akşam sınıflarına. Becerdi hep kırgın kalmayı, küs yaşamayı başardı. Sır, ten, giz yalnızca bir insanın olur bildi bunu; çok şaştı hayatta ama bundan, bu gerçekten hiç şaşmadı. Aile yemeklerini, dost toplantılarını verdi kocasına; o adam, kocası yani her dokunduğunda kasıklarına irkildi hep. İçine aldığında kocasını, lisenin önünde, okula boş boş bakarkenki halini anımsadı. Sevişti sayılmaz yani kocasıyla; başka bir şey sevişmek; belki de en son kocalarla... Kocalar, babalar, erkek kardeşler, ağabeyler... Sevgililer daha masum. Kocalar düzenli ordu, sevgililer gerilla... Beni o yüzden arıyor belki; görmeden edemiyor beni. Bildiğim hikâyesini hep en baştan bu yüzden anlatıyor; sonra suçsuz, ihanetsiz, günahsız sevişiyoruz. Ve çekiliyorum alandan, kayıp vermeden...

Ne arıyorum bir sözcükte, Meryem ne arıyor? Yokken o, kendi hayatındayken, ben ne yapıyorum; nerdeyim, niye özlemiyorum, niye çok özlemiyorum Meryem’i? Gerçi bilmem mi; insan bir şeyler anlattığına sevgilidir, bir şeyler yaşadığına değil. Aradan geçen onca zamandan sonra bulduğumuzda, anlatmaya başladığımızda başlıyor aşk; özlemek de orda, dokunmak da. Esrimek yetiyor bana; bir şey biriktirmiyorum, sahibi değilim hiçbir şeyin. Göğün altında, sokaklarda, kenarında

sevincin öyle biri. Meryem'i çağırın bazen, uzaktaki Meryem'i, dağınık çocukluğunu, bunalmışlığını onun. Yaşayarak ölmek, sıradan bir iş ne de olsa. Yakalansak bir gün Meryem'le, basılsak. İç içeyken, mutlu gibiyken, kaçmışken herkesten, her şeyden. Baksalar bize, çıldırsalar; sorsalar bunu nasıl yaptığımızı, neden yaptığımızı, sorsalar ve anlamasalar. Onu, beni çekip saçlarımızdan alsalar, çekseler kendi boktan dünyalarına; geri çekseler bizi. Yüz kızartıcı bir mutluluk çoğalsa bizimle; el değiştirse haklılık, zafer ve yenilgi tanımlansa yeniden. Utanmadan suçlansak. Hepsinin çok edepli, çok ahlaklı dünyasında yok olsak, yok etseler bizi. Meryem'in kocasına anlatmadığı her şeyi bir ben bilsem, öyle ölsem. Sonra daha çok özleşek; istesek daha çok.

Fakat yaşanıyor işte; Meryem kocasıyla, ben şarkılarla idare ediyoruz; ayılıp bayılıp. Korkunçsun insanoğlu; korkuncuz. Ölümün yıldırmadığı şeylerle saldırıyoruz birbirimize. Affettikçe acıyor içimiz. Birini, bir şeyleri affetmek kendimize verdiğimiz en uzun ceza çünkü. Sen haklısın, siz haklısınız deyip kendimizi köreltmek... Haklı mı Meryem? Ben haklı mıyım? Göğsüyle göbeğinin arasında kalan o buğday tarlası; o küçük ağzını açması kocaman... Bağışlayacak kimse yok bizi, ikimizi. Hukukun, devletin ve diğerlerinin müsaadesi yok evli bir kadınla evsiz bir adamın hikâyesine. Ama kederin de bir bildiği var; ama yıldızların, göğsümüzün o inip kalkan... Devletten ve cezadan korkmayan, kocalardan ağabeylerden ve erkek kardeşlerden... İnsan olmanın gerekleri, gerçekleri. En çabuk uzaklaşan şey insan; kaldığı, arındığı, keskinleştirdiği şeyden, yerden. Daha sık çoğalmak; imkânsız diye bir şey yok intikamda. Bir geceden yola çıkıp ilerlemek; basitliğin yıkıntısı. İhbar aslında; her şeyi sağaltan bir ihbar. Acı demekten sıkılıyorum; başka bir şey arıyorum onun yerine, hatta bir sözcük bile değil

aradığım, bir eşya koymak istiyorum arasına sözcüklerin. Acıyı kendinden uzaklaştırabilecek bir eşya; bir mandal, bir sandalye, bu kadar.

Su kenarı; güzde, çaresiz beklemek Meryem'i. Otlar, taşların küçüklüğü, kararsız bir gök. İnsan olmak yeniden; dünyayı saran uğultu. Bir arıdan yayılan tufan, endişe. Başkasına, daha büyüğüne, inanılmaz olana ihtiyaç yok. Bir arı yeterince inanılmaz korku salmak için. Meryem gelince; geçecek. Her şey birbirini yenmek için... Her şey. Dostluk savaşmanın en ucuz biçimi. Öldürmek kolay tanıdığını. İşte uçuşan düşünceler, bir arı gibi. Ve ağaçlar; büyümüş, kendinden emin ağaçlar. Aslında ölmeden önce biter ağaçların serüveni; ölmeden önce serüvenleri biten tek canlı onlar. Gölgesi ne zaman yeryüzünü kaplamaya başlar bir ağacın, o zaman biter serüveni; hayatı değil, serüveni. Kocası, Meryem, ben; tıpkı böyle. Bunu anlamak zor, belki ilginç. İnsan her şeyin karşısında, en çok ilk anlamların; birini anlamak kahramanlık aslında. Üstelik gerçek bir kahramanlık; sığınmadan değerlere, kalabalıktan bağımsız. Meryem varsa, Meryem geldiğinde başka bir şeye ihtiyacım yok; kendime bile ihtiyacım yok.

Her zaman değil, ara sıra... Meryem'in yüzünde kocasını görüyorum. Çatışmak, sevişmek. Adam bazen Meryem'in gözlerinden bana bakıyor; anlıyorum bunu. İçinde bir şeytan Meryem'in; karısının ruhuna sızmış; iyiliğinin, saflığının, çocukluğunun içine. Ara sıra evet; kocası konuşuyor Meryem'in yerine benimle. Beni tanımaya, anlamaya çalışıyor; karısıyla ne işim olduğunu çözmeye çalışıyor. Tuhaf ama Meryem gerçekten farkında değil bunun; kocasının içine bu denli sızdığının, onun yerine konuştuğunun... Bir adam bir kadını içinden, ruhundan takip edebilir mi? Ben neden bazen... aslında hiç görmediğim bir adamlarla, karısının yüzünde karşılaşmak, karısı-

nın gözlerinde... Tanımlanamayan şeyler, nerede başlayıp nerede biteceklerini gerçekten iyi biliyorlar. İç içe yaşayan; içten içe yaşayan. Karanlık, boğucu zamanları çoğaltıyor hayat; Meryem'le aramda sonsuzluk, uzaklık, varlık ve yokluk. Teninde gezinen sadece ben değilim; sadece biz değiliz çözüm arayan. Varlığın aksaması; yaban kuşku; parlak bir şey var yine de; kırık bir insanlık.

Dün gece ve başka "dün geceler". Bir özürle başlayan, bir özre dönen yarın. Meryem'in yanında büyük bir istekle kaçmak; çok sevdiğim için kaçmak yatağından. Kocasız bir uykuyu bırakıp Meryem'in koynuna. Aynılaşmak; çoğalıyor zannederek. Dün gece. Meryem'in sıradanlığı. Bana iliştirdiği yara; beğenmeyip arada değiştirdiği yerini. Uğradıkça, buluştukça, kaçtıkça kocasından. Yakın yeri derinliğinin; parmaklarım kaybolduğunda içinde; o nefes sağanağı, bedava bir uzlaşma.

Dün gece; bulvarda bir akşamüstü gençliğimiz; ev, içki ve sarılmak arayan. Yırtıcı heves.

Dün gece ikimiz de...

En genç ben.

Göğü getirdi biri; toplamış üşenmemiş. Neleri varsa serdiler kayalara. Hepsinin gençliği bir deniz, ucunda ayaklarının. Ne güzel güldüler; uzun, insan dolu güldüler. Her biri yarındı; hep öyle baktılar birbirlerine. Şarap sızdı dudaklarından; göğüslerine, geçmişlerine. Hiçbir şey bulanmadı; yaşamak, arkadaşı olmak, güvenmek seslere, sessizliğe.

Cittikçe canlanan öykücülüğümüzün yeni ve dikkat çekici isimlerinden biri de Onur Akyıl. *Dün Gece Çok Gençtim*'i okuyunca göreceksiniz; onun kahramanları, yaşadığımız kentlerin ara sokaklarında her gün gördüğümüz genç, dünya kadar sorunla boğuşan insanlar. İç dünyaları da, yaşadıkları güçlükler de alabildiğine tanıdık. Ama yine de yaşama sevinciyle, şiirle dolular. Onur Akyıl güçlü, lirik bir anlatım yakalamış. Güncel politik sorunlara değinmekten, sivri dilini kullanmaktan da çekinmemiş.

